

Universitätsbibliothek Paderborn

Rev. P. Francisci Josephi à Rodt Capuccini Anterioris Austriæ Provinciæ. Opus ...

Planctvs Ecclesiæ Et Animæ - Super Caput Primum Lamentationum
Jeremiæ Prophetæ. Allegorice, Et Moraliter Expositus, & Distributus In
Discursus LII. Concionatorios Quadragesimales ... ; Scilicet Liber Vitæ, Et
Excessvs Amoris ...

Rodt, Franz Joseph von

Campoduni, 1680

Discursus V. Hæretici præceptorum divinatorum, sed maximè vitæ
Monasticæ servitatem nec ferre, nec capere possunt, & hujus quidem
amplectendæ motiva proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52659)

(:)

DISCVRSVS V.

Ghimel.

Migravit Judas propter afflictionem , &
multitudinem servitutis. *Thre.n 1. v. 3.*

DE ECCLESIA.

*Hæretici præceptorum Ecclesiasticorum mul-
titudinem ferre nolentes, libertatem vitæ
in libera fide quarunt.*

I.

*Ierem. c.
2. v. 24.
Onager
Lascivus.*

*Homo dis-
solutus.*

ONager, animal lascivum, ferum, & indomitum, nec jugo, nec fræno se subjicit, sed libertati assuetus, & solitudini, in desiderio animæ suæ attrahit ventum amoris sui, nullus avertet eum. Homo lascivus & dissolutus tanquam onager indomitus, & recalcitrans, domari se non patitur, nec jugo nec oneri præceptorum se subjiciens, contineri nescit, sed dissoluta libertate, & libera dissoluzione venatur concupiscentias suas, & attrahit ventum lascivi amoris sui, excurrens, quò illum impetus bestialis concupiscentiæ impellit, ruptisque omnibus honestatis

vinculis, cunctos modestiæ terminos transcurrit. Talem dissolutum in solitudine onagram dum contemplatur Patiens Propheta, ait : *Quis dimisit onagram liberum, & vincula ejus quis solvit?* Et rursus : *Quasi pullum onagri, se liberum natum putat.* Hæc dissoluta libertas non decet animal rationale, scilicet hominem, hic namque, *quasi domesticum animal* (inquit Gregorius) *lori vincum serviat : nam qui implere cuncta, quæ desiderat, per effrenatam libertatem querit, quid aliud quam pullo onagri esse similis concupiscit, ut disciplinæ hunc lora non teneant, sed audenter vagus per silvam desideriorum currat.*

Vult divina Majestas, & cum
E 3 illo

illo S. Mater Ecclesia, fideles suos non, onagrorum instar, in mundi deserto indomitos, & effraenes discurrere, sed ut discretis disciplina, & præceptorum loris vincti, se suavi Christi, & Ecclesie jugo, ac oneri subjiciant, quod non bestiale, & asinum, sed humanum & leve est.

*Jugum
abhorrent
heretici.*

Ab hoc tamen onere, tanquam onagri libertati ac dissolutioni assueti, abhorrent Sectarii, præsertim verò Asseclæ Calvini, qui non tam Ecclesie, quam ipsiusmet etiam Dei præcepta, in supportabile jugum proclamant, utpote cum ea observare penitus sit impossibile, quapropter contra hoc servitutis genus excipientes, multumque se, ultra vires, gravatos conquerentes, resiliunt *propter multitudinem*, (ut ajunt) servitutis; Et hinc migravit Judas Calvinus, migravit Judas Zvinglius, migravit Judas Lutherus cum suis sectariis, migrarunt, inquam, omnes ab Ecclesia, propter multitudinem servitutis.

11.

*Jugum
Matrimo-
nii.*

Grave & insupportabile jugum, ac servitus ipsis videbatur, taliter matrimonij vinculo ligari, ut nemo inter conjuges, nisi mors, absolutum divortium facere posset, quò alteri jungi liceret. Hinc migravit Judas Calvinus ab hoc non solum Ecclesiastico, sed etiam per divinum & infallibilis

veritatis oraculum, confirmato præcepto: *Quod Deus conjunxit, homo non separet*, dum in matrimonio (utpote non Sacramento, sed tantum, uti ait, contractu politico) absolutum divortium, & ad alium thorum transmigrationem concedit. Major adhuc sectariis videbatur servitus emissio in Religione Castitatis voto stare, qui quasi pullos onagri se liberos natos putant, quare migravit Judas, Lutherus, Calvinus, Zvinglius, & cum iis etiamnum omnes, qui sub signo Crucis ad Religiosa Asceteria conscripti, ac emissis solemnibus votis, conscribentibusq; Angelis, Religioni astricti, ab ea, ad libertatis vexillum Novellantum, transfugiunt, ut attracto amoris vento liberiùs per desideriorum suorum silvam excurrere valeant, non attento divino oraculo: *Redde altissimo vota tua?*

Multitudinem servitutis esse apprehendunt. peccata sua confitendi, & Sacerdoti aperiendi obligationem. Magnam servitutis umbram ipsis faciunt, in junctæ fidelibus à S. Matre Ecclesia, abstinentiæ, & jejunia, & hæc sunt plerumque, quæ multis facilem ab Ecclesia discessum, & ad eam regressum difficilem faciunt, propter multitudinem servitutis. Adeò ut multi

*Religionem
& votorum*

*Psal. 49.
v. 15.*

*Confessio-
nis auri-
cularis.*

tejuniorum

*Vide
onc. 2.
de S. a-
obo. fol.
78.*

multi tanquam equi umbratici, ex quo vis volantis folij strepitu, & umbrâ absteriti, se suavi, ac levi jugo Ecclesiæ & Christi subicere detractent, propter multitudinem (sicuti æstimant) servitutis; migrant itaque de luce in tenebras, de veritate ad errores, de via cœlestis patriæ, ad viam perditionis aternæ, quos proinde merito altis deplorat singultibus & lacrymis, S. Mater Ecclesia: *Migravit Iudas, propter multitudinem servitutis, habitavit inter gentes, nec invenit requiem, ob stimulantis conscientia motum, & remorsum; accedit sententia meæ Cornelius, qui tropologice hunc locum sic exponit: Multi ab Ecclesia fugiunt ad hereticos, propter arctam servitutem mandatorum Ecclesiæ, sed & ibi in majores incidunt perturbationes animæ, & conscientia. Et quid tandem talis expectare poterit Apostata, nisi quod omnes persecutores ejus apprahendent eum inter angustias: Nempe in morte (glossatur Hugo) Quia neque ad dexteram potest transire, id est, ad vitam aternam, nec in sinistra potest remanere, id est, in vita presenti. Intelligite hæc, qui obliviscimini Deum, qui nauseatis servitute Professionis vestrae, has altè, & maturè considerate angustias, & à servitute Dei migrare non sustinebitis, sed sub jugo Christi perse-*

verantes, cum longanimitate expectabitis retributionem servitutis vestrae.

At non omnes capiunt verbum hoc. Nam A catholici quique, præsentium tantum studio occupati, & sensibilibus allecti objectis, oculos ad tam longinqua, futura, alta & sublimia non attollunt. Hinc est, quod subinde hi videntes, viros atque juvenes pinguioris fortunæ, atque illustris profapiæ, mundo nuntium remittere, ac liberè vili, atque aspero Religionis habitu indutos, omnibus deliciis, atque divitiis, corporisque commoditatibus renuntiare, fatentur candidè, quod tales habeant in derisum, vitam illorum æstimant insaniam, finemque illorum sine honore.

Contigit paucis abhinc mensibus, cum vir quidam ex protestantibus Consularis, alias inter illos vitæ ac morum honestate conspicuus, in gravissimo Illustrum virorum confessu, contemplaretur præfentes Religiosos, omnes ex prima nobilitate selectos, quorum sanguinei ut plurimum, splendide ad modernum mundi genium compositi, ad solemnem illum actum comparuerant, ut ille, germanè, & confidenter animum suum detegeret, fatendo candidè, capere se non posse, quod viri isti Religiosi, nulla urgen-

Apostata
maiores
incurrunt
angustias.

Cornelius
sic.

Hugo
Card. hic.

A catholicis
ci non capiunt.

Cur Religionem in grediamtur Catholici.

gente aut inopiâ, aut adversâ fortunâ, elegerint abjecti esse in domo religiosâ, magis quàm habitare in commodis parentum ædibus, inter delicias & divitias, à Deo sibi concessas. Unde avidum se non parum contestatus est, percipiendi motiva, quæ juvenem quemvis illustrem, ac divitem à propinquorum consortio abstrahere, atque voluntariâ paupertati, ac Religionis servituti mancipare valeant?

Arridebat quidem optata elucidandâ, hujus controversiâ commoditas, sed quoniam repentina à confessu emigratio, & colloquium, & socios dissolvit, saltem propositam quæstionem non omninò oblivioni tradendam, sed potius breviter examinatam, publicæ luci dandam multi censuerunt, nempe,

Quibusnam motivis, ac rationibus viri Illustres, de mundo Religiosam vitam apud nos Catholicos trahantur?

IV. In hujus quæstionis elucidatione, observandus imprimis est terminus à quò, & terminus ad quem, vir Religiosus migrat. Terminus à quo est ipse Mundus, in maligno positus, cujus amicitia, inimica est Dei, cujus leges divinis præceptis sunt contrariæ, & ejus sapientia Sapientiæ Dei opposita. Nisi ergo Dei Sapientiam errone-

Ioan. 5. v. 19.
Iacobi. 4. v. 4.
Terminus à quo est mundus.

am judicare velimus, sapientiam hujus mundi stultitiam esse concludamus, cum non judicet de rebus sicuti sunt, sed tantum sicut apparent, prout in Concione de S. Catharina V. & M. fuse demonstravi. Dicitur igitur nobis sapientia mundi, ut ea sapiamus, quæ mundi sunt, & magni æstimemus, quæ suis mundus proponit amatoribus, præmia, & oblectamenta.

Et quænam ista? Quales in ærario suo mundus thesauros asseclis suis recondit? Hos ad tria genera reducit dilectus Christi discipulus; *Omne quod est in mundo, concupiscentia carnis est, & concupiscentia oculorum, & superbia vitæ.*

Magna hæc videntur amatoribus mundi, & magnam præferunt quantitatem molis, sed rarefactione tument, & sub magna extensione, exiguam continent substantiam, ut merito de istis illud Psalmistæ dici possit: *Infixus sum in limo profundi, & non est substantia.* Vel, ut alij vertunt, *non est status, non est substantia.* Quæcunque enim apparentia bona mundus promittit, stabiliter subsistere non possunt, quæ (teste Doctore meo Seraphico) *cum labore acquiruntur, cum timore possidentur, cum dolore amittuntur.* Fatetur his, se olim vinctum vanitibus S. Augustinus, & gemens excla-

In Festi-
vali. fol.
944.

1. Ioann.
2. v. 16.

In rebus
mundanis
non est
substantia

Psal. 68.
v. 3.

S. Bonav.
Solil. c. 2.

S. August. C. conf. l. 4 c. 6.
 Mundeus in st. a. i. i. b.
 Ideo: a- p id S. Ro- nav cit.

exclamat: Miser eram, & miser est omnis animus vincens amicitia rerum mortalium; & dilaniatur, cum eas amittit; & tunc sentit miseriam, qua miser est, & antequam amittat eas. Semper enim amittendi timore cruciatur homo, & sic est malum ante n. alium, ob instabilitatem boni caduci amittendi, quam in singulis quasi momenti ipsa experientia magistra discimus. Volue igitur (ait S. Augustinus) semper & revolve non tantum ex auditu, sed etiam ex expertis, non tantum ex dictis, sed etiam ex factis, quam instabilis sit mundana opulencia, quam mirabilis mundana excellentia, quam falsa, & mirabilis mundana gloria.

V.
 Mundeus fallax.
 S. Bona v. Incend.

Falsam vocat eximius Doctor mundi gloriam, qua non tantum in se ipsa est fallax, multosque, spe praequant, decipit, sed etiam mirabilis, quia mirabilem habet genium, irrationabili ducta impetu, & libera aut nocendi aut favendi facultate, sine meritorum, aut virtutum respectu. Unde meus Seraphicus vel maxime in Passione Christi mundum sensibilem, ejusque fallaciam, ac mirabilem, impiumque genium detectum fuisse commemorat, dum ipsam divinam Sapientiam Dei Filium, tanquam stultum, ipsum sanctitatis fontem, tanquam peccati reum, ac pacis disturbatorem judicavit, & ignominiosissima morte affecit,

nullo excusationi relicto loco, quam in aliorum justorum condemnatione, ac persecutione praetendere, suamque fallaciam, ac impietatem colorato titulo obvelare solebat: O magna inanis ac periculosa mundi, servitus! Optime ergo concludit praefatus Doctor: Vincula huius mundi habent asperitatem veram, iucunditatem falsam, certum dolorem, incertam voluptatem, durum laborem, timidam quietem, plenam miseriam, nullam beatitudinem, & inanem spem. Et tamen miseri mundi in falsa iucunditate, incerta voluptate, timida quiete, & inani spectaculo, mundi genio lascivienti, & mirabili se tanquam mancipia submittant, ac instabilitatis rotae, tanquam malefici alligari non detrectant, membratim potius contundi, quam liberari eligentes.

Sed ponamus mundi prosperitatem (quod tamen paucissimis contigisse constat) ad finem usque vitae inter varietatum timores constanter perseverare, eam saltem cum vita brevi & fugaci, evanescere necesse est. Nonnulli (probe notat Gregorius) dum quorundam gloriam cernunt, magnum aliquid existimant, atque ut talia mercantur, exoptant. Cum vero eos morientes aspiciunt, eorum quam vana sit gloria, cum gemitu fatentur, & dicunt: Ecce quam nihil est homo! Revolve Caesares, recogita Reges

S. August. apud eund.
 Decepto- rius.

VI.
 In morte finiuntur mundi felicitates. S. Greg. apud eund.

P. Franc. Iosephi Op. IV.

F. per-

perlustra Principes, inquire Heroës, & potentes hujus sæculi, quò abierunt? Appositè respondet mirus mundi contemptor P. Jacoponus:

*Tot mundi principes, tanta potètia,
In gēu oculi, clauduntur omnia.*

Hæc fuerunt, hodie non sunt: hæc quasi flos apparuerunt, hodie quasi senum aruerunt, ait S. Hieronymus.

Mors de
regi muni
di vanti
latum.

Transierunt omnia tanquam umbra, evanuerunt tanquam vana fomina; Mors ultima linea rerum, unâ liturâ omnes inanes vanæ mentis conceptus delet, & corrigit: Nam cogitanti vilescunt omnia, uti fuscè in Dominica 15. Pent. declaravi. Hæc mortis ponderosa ac seria meditatio mundum suis amatoribus evacuat, & Monasteria Religiosis replet, quibus & voluptates & divitiæ, & nobilitas & honores viluerunt.

Dominical
fol.
766.

Narrat Cardinalis à S. Carlo, quòd quidam juvenis nobilitate respondit Patri suo, volenti eum extrahere ex Religione: Pater, faciam, quòd dicitis, si unam consuetudinem malam, quæ in terra vestra est, auferatis, aliter non. Et querente patre, quæ esset illa consuetudo, promisit se non solum, illam, sed etiam ad nutum filii, ablaturum. Tunc dixit juvenis: Hæc est consuetudo, quòd

Hugo
Card. in
Thren. c.
2. v. 2.

Vide Do-
minical
fol. 856.
Exemplū
de tuve-
re.

aque cito ibi moritur juvenis, sicut senex: si hanc potestis auferre, faciam quòd dicitis, aliter non. Et ad hoc verbum pater compunctus, edificatus recessit. Imò verò, addit

auctor thelauri novi, etiam patrem se filio in Religione socium junxisse, ut eò securius mortem obiret, nam bene Seneca: *Nescio quomodo omnis mortem timeat, quàm qui nihil deliciarum in vita habuit.*

Casus huic non abstrinilis fuit ejus, qui dialecticis studens argutiis, dubias antea vitæ præmissas, secururam periculosam mortis conclusionem considerans, mundo valedicere statuit, his, post se relictis verbis:

Linguo coax raris, cras corvix, vanas, vasis,

Ad Logicam pergo, quæ mortis non timeat ergo.

Ecce quomodo cogitati mortem mundus vilescit, cuique vanitatem maximè morientium cineres detegunt, & nihil in eò dignum, aut securum esse demonstrant, in quo anima rationalis quietum ponere affectum possit, cui accedit ipsum deperdendæ æternæ vitæ periculum; Gravis enim (si Bernardo fidem damus) & nimis periculosa est mundana conversatio, quia periclitatur castitas in delictis, humilitas in divitiis, pietas in negotiis, veritas in multiloquio, charitas in hoc nequam seculo.

Ad mundum
periculo
ser. a. 10.

S. Bern.
serm. de
Convers.
ad Cleric.
c. 30.

Cum ergo mundus ita sit salutis animæ periculosus, fallax, vanus, & instabilis, quid magis est terminum istum (à quo) relin-

relinquere, & terga vertere? Fuge ergo (hortatur Bernardus) sed quis erit fugæ terminus? ad quem confugiam? Et confuge anima ad urbem Refugii (subnectit Doctor mellifluus) hoc est, ad vitam Religiosam.

S. Bern
ibid.

VII.
Terminus
ad quem
est status
Religio-
sus.

Terminus iste ad quem, multam videtur habere asperitatem, nam ut privativas molestias taceam, privationem scilicet omnis voluptatis per castitatem, divitiarum per voluntariam paupertatem, propria libertatis (quæ auro venditur) per votum obedientiæ positivæ etiam vigiliarum, jejuniorum, habitûs rigidi, aliæque asperitates accedunt, ac mortificationes, ut cum psalmista dicere valeant, *propter te mortificamur totâ die, asfirmari sumus, sicut oves occisionis.*

Psal. 43.
v. 22.

S. Bern.
cit.

Eius au-
steriali-
taria anti-
gan.

Hortatur tamen Doctor mellifluus Tyronem cœlestis militiæ; *Non penitentiarum austeritas te deterreat.* Hæc enim triplici maximè ratione non tam superatur, quàm mitigatur. Ac primò quidem internam animi consolatione, ac quiete, deinde mercedis magnæ nimis consideratione, ac demum ardenti divini amoris impulsu.

Internam animi consolationem quod attinet, inexpertis eam persuadere perdifficile est, cum ignoti sit nulla cupido. Unde bene Augustinus monet:

Da amantem da desiderantem, da ferventem, da in ista solitudine peregrinantem, atque fruentem & fontem æternæ patriæ suspirantem, da in loann. ralem. & scit quid dicam; si autem frigido loquor, nescit quod loquor.

S. August
tract. 26.
in loann.
1. Interna
consolatio.

Quare difficile est A catholicis spiritualium consolationum inexpertis, & frigidis hæc demonstrare, qui vident externas tantum passiones, non autem internas unctiones nostras. Attamen si vel modicum veritati aures præbere velint, nolintque ipsi lumini naturæ rebelles esse, fateri omnino debent, quòd sicut mundus molendini instar per affluentes divitiarum, & deliciarum, ac honorum inconstantes aquas, semper voluitur, agitur, & curarum, sollicitudinum, passionumque inordinatarum strepitu, ac metu continuo concutitur, & inquietatur, ita è contra, qui mundo, omnibusque temporalibus se abdicavit, soli adhærens Deo, (ad cuius & non ad mundi, fruitionem, & amorem creatus est) veram animi quietem & Sabbatum obtinebit, liber ab omni inordinatarum passionum tumultu, qui ab inordinata temporalium rerum cupiditate excitatur, quod ipsi ei am antiqui Philosophi ex lumine naturæ erant edocti, unde & Crates Philosophus & alij sponte divitiis renuntiarunt, ad

Mundus
tumultua-
sus sicut
molendi-
num.

Anima
quies &
Sabbatū.

E. 2

quie-

quietem & Sabbatum mentis adipiscendum, quod in hoc mundo, & inter mundi cupiditates non datur, uti in discursu decimo quinto demonstrabitur. Quamvis in hoc aberrarint infani, inflata sapientiæ venatores, Philosophi, quod centrū animæ rationalis ipsum Deum verum ignoraverint, in quo solo anima & cor hominis quiescit, unde Augustinus: *Inquietum cor meum Deus, inquietum cor meum, donec veniam ad te, qui factus sum ad te.* Cū igitur vincula Religionis, hominem trahant, ac dirigant in ipsum suum Centrum, hinc est, quod etiam dura hæc & arcta vincula, (non ferrea, sed aurea amanti) non habeant asperitatem, sed iucunditatem veram, certum solatiū, apparentem dolorem, dulcem laborem, securam quietem, tranquillam beatitudinem, atque plenam spem.

Deus Anima Centrum.

Ad hoc dirigit status Religiosus.

VIII.
Matt. 19.
v. 27.

2. *Æterna mercedis consideratio.*

Quam quidem spem ipsa divina Veritas indubitata fecit, ipsi Apostolorum Principi sciscitanti: *Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te, quid ergo erit nobis? Amen dico vobis, quod vos, qui secuti estis me, in regeneratione cū sederit filius hominis, in sede maiestatis suæ, sedebitis & vos, super sedes duodecim, iudicantes duodecim tribus Israel; Et omnis, qui reliquerit domum, vel fratres aut sorores, aut patrem, aut matrem,*

aut uxorem, aut filios, aut agros propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit. Quid his verbis clarius? Quid consolabilius? Hæc planè sunt verba, quæ teste S. Bernardo *Ægyptum spoliant, Monasteria replent; nam licet magnæ sint Religionum asperitates, tamen cū non sint condignæ passionibus huius temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis, omnes quantumvis graves præsentis vitæ asperitates, atque mortificationes, æternæ gloriæ contemplatio alleviat, & ad passionem magnanimos facit.* De quo vide Conc. de Ascensione Domini, &c.

Verum enim verò, sincerum, & strenuum Dei servū non decet esse Mercenarium, qui magis amore, quàm spe mercedis ad serviendum Deo incitari debet, ut cum Apostolo dicere possit: *Charitas Christi urget nos.*

Erit fortè, qui objiciat, amorem Dei non in Religiosis solum, sed æquè etiam in viris secularibus & conjugatis radices agere posse. Sed negat hoc Apostolus, nam, qui cum uxore est, sollicitus est, quomodo placeat uxori, & divisus est. Cū ergo divisum sit cor eorum in amorem conjugis, temporaliū, rerūque mundanarum, & in amorem Dei, in tantum in amando Deo tepescit, in

Domin.
cale. fo.
420.

IX.
3. *Amor. Dei.*

2. Corint.
5. v. 14.

1. Corinth.
7. v. 33.

Secularis
Cor divi-
sum.

August. Confess. l. 10. c. 29. quantum ad diligendas creaturas inardescit. Per continentiam quippe colligimur, & redigimur in unum, à quo in multa defluximus, (testatur ex propria experientia S. Augustinus) Minus enim

Non plene potest amare Deum.

Gregor. hom. 30 in Evang.

S. Bonav. Solil. c. 1.

S. Anton. Pád. Dom. c. 1. c. 24. Eccli. v. 27.

Amor omni. alle. viat.

X.

te amat, qui tecum aliquid amat, quod non propter te amat. Idem etiam confirmat S. Gregorius, Tantò (inquiens) quis ab illo superno amore disjungitur, quantò inferius delectatur, & citius ad Deum convertitur, qui non habet in hoc seculo, unde delectetur. Concludit ergo Seraphicus Bonaventura: *Cetera igitur tibi Creatura vilescat, ut creator tuus in corde solum dulcescat, cujus amor tantæ dulcedinis est, & efficaciam, ut de eo affirmare non vereatur S. Antonius noster Paduanus: Amor Dei omnem amaritudinem vertit in dulcedinem: Spiritus meus super mel dulcis, & hereditas mea super mel, & favum; Spiritus scilicet paupertatis, & hereditas, id est, passio Christi, sunt dulciora super mel, & favum cordi verè amanti.*

Idemque amor ex meditatione amorosa Dominicæ Passionis exardescens præcipuus stimulus & calcar est, quo anima contemptis vanis, fallacis mundi, illecebris cruenta Salvatoris vestigia, & asperam paupertatis viam in statu Religioso, sequendam excitatur, *Charitas Christi urget nos, indignum enim videtur & indeco-*

rum militi, delicatam, ac delictiosam agere vitam, cum in duro ac aspero certamine, ac passione Ducem suum conspiciat laborare.

Vocatum è castris Uriam hortabatur Rex, ut corpus labore & itinere defatigatū refocillaret, *Vade in domū tuam, & lava pedes tuos, quem è domo Regis egressum secutus est cibus regius. Accepto autem nuncio David, quòd Urias non descenderit in domum suam, ante portam domūs regis cum aliis servis Regis dormiens, rursus ad se vocato dixit: Nunquid non de via venisti? Quare non descendisti in domum tuam? Cui ille generoso animo: Arca Dei, & Israël, & Iuda habitant in papilionibus, & Dominus meus Ioab, & servi Domini mei super faciem terræ manent, & ego ingrediar domum meam, ut comedam, & bibam, & dormiam cum uxore mea? per salutem tuam, & per salutem animæ tuæ non faciam rem hanc.*

Si ita ad omnem contempnam etiam licitam voluptatem, & corporis commoditatem exarsit Urias ex Arcæ, & ducis sui Joabi exemplo, quantò magis Christianus quisque cruentum, & Cruci infami confixum cer-

Amor est meditatio ne passione nis Domini exardescit.

2. Reg. 17. v. 8.

Viras voluptatem recusant.

v. 114

Conside- rans Du- biles, & incommo- ditates.

Sic Christi- anus.

6. Bonav. (exclamat meus Seraphicus) in stimulo. p. 2. c. 2. *quàm pro me stercore, videre Dei Filium in assumpta humanitate mortem turpissimam, & gravissimam tolerare, & me velle frui delitiis huius mundi? O homo, non homo! sed sterco, & plus quàm sterco.*

XI. Hic, hic est ille generosi, & Divino amore accensi animi stimulus, quo agitati tot mundi magnates & proceres, non expulillanimi dejectione, sed generoso cruenta Ducis sui Crucifixi vestigia sequendi animo incitati, omnibus mundi deliciis sponte relictis, voluntaria se paupertati, & asperæ Religiosi instituti vitæ se devoverunt, animo secum volventes; quòd Arca Dei & Israël, Dei Sapiencia, & Dei Filius, Dominus meus manet super faciem terræ, nudus, ac cruentus duro hæret affixus stipiti, felle & aceto potatus, & ego comedam & bibam, & dormiam cum uxore mea? Per salutem tuam, & per salutem animæ tuæ, non faciam rem hanc.

Hoc igitur ardens cruenta Christi vestigia sequendi desiderium & amor, Religiosas ascetarum, præsertim S. Patriarchæ Benedicti, Francisci, Dominici, Ignatij ac aliorum familias, personis nobilitate, ac divitiis floridissimis, imò & Regibus, Ducibus, Principibus, & Marchionibus cohone-

stavit, & etiamnum modernis nostris temporibus, nec Duces, nec Marchiones & Principes defuerunt, qui purpurâ cum obscuro, aut cinericio habitu commutatâ, quò profundius illustrissima profapia splendorem absconderunt, eò clariores exemplaris vitæ radios emisserunt, & tanquam *Stellæ dederunt lumen in custodijs suis, letati sunt & vocati sunt, & dixerunt adsumus, & luxerunt ei cum iucunditate, qui fecit illas.*

Et meritò cum iucunditate tales stant in custodijs die ac nocte, summum enim felicitatis genus iudicant, illi famulari, cui servire regnare est, *Beati viri tui, & beati servi tui, qui stant coram te semper, & audiunt sapientiam tuam. Vere beati sunt, (glossatur ordinaria) quorum Rex est Christus, non solùm, quòd ejus gloriâ & visione perfruentur in cælo, sed etiam quòd in terra adhuc ad ejus admittuntur servitutem, quæ ab excæcato quidem, & stolido mundo despecta, à veris autem Sapien- tibus honorabilis aestimatur, nam, uti bene nobilissima Christi famula ac Martyr, S. A-*

Vide Festivale. fol. 228.
gatha, tyranno objecit, summa ingenuitas ista est, in qua servitus Christi comprobatur.
 Quòd autem sacra hæc servitus probrosa, ac dura, imò insupportabilis visa sit moder-
 narum.

Monasteria; replevit magnatibus.

Barnab. c. 3. v. 34

Qui se honoratos ex servitute hac iudicavit 3. Reg. 10 v. 8.

XII.

narum seſtarum choriphæis, & quoddam migraverit Judas, ob multitudinem, & asperitatem (uti ſibi imaginabatur) monaſtica ſervitutis, cauſa eſt, quod hæc cruenta Chriſti veſtigia contemplari, multo minus le- qui intenderit, ſed qui veſcebantur voluptuoſe, interierunt in viis, nempe (uti Interlinearis gloſſatur) Qui veſcebantur Sacramen- tis ſcripturæ, interierunt in viis, ſæculi; addit S. Bonaventura, in Thren. in viis latius ſæculi. Qui nutrieban- tur in Croceis, id eſt, meditatione Dominicæ paſſionis, amplexati ſunt ſtercora, id eſt, Carnales delitias, ait idem Doctor Seraphicus.

Cum his concordat Hugo Cardinalis, qui veſcebantur vo- luptuoſe, Clerici ſcilicet, & Reli- gioſi, qui ſolebant in ſpiritualibus de- oram, non licitè vivere, ſcilicet in S. Scripturæ amant, meditatione, interierunt in viis, nec ſp. rati- sua em habent conſ. la- rationem. que ſunt ſuperbia, avaritia, in- vidia, & luxuria. Qui nutrieban- tur in croceis, id eſt, in delitiis Scripturæ, per paſſionem Chriſti rub- ricata, amplexati ſunt ſtercora id eſt, temporalia, Item mulieres: nam mulier fornicaria, quaſi ſter- cus in via ab omnibus conculcabitur.

Quo ſtercore croceus Do- minicæ paſſionis odor illis fuit ſuffocatus, cœleſtis, & æter- næ retributionis ſpes ſepulta, & guſtus cœleſtium conſola- tionum corruptus, impoſſibile enim cœleſtibus ſimul, & ter-

renis refici conſolationibus, nec baſamum illud puriſſimū, huic fœtidiffimo ſtercori miſ- ceri poteſt, ſicut fuſe infra Diſc. 12. demonſtrabitur. Maxime autem hoc ſtercore puriſſimus charitatis ignis in eorum cor- dibus hac ſorde repletis fuit ex- tinctus, neque unquam audi- tum fuit, Seſtariorum Primi- ceros, unquam, tractatus de divino amore, ſtimulum, aut incendium Amoris, aut Ama- torium, aut Alas ignitas Sera- phin, ad inſtar Seraphici Do- ctoris ſcripſiſſe, utpote, qui ter- reno, & carnali affectu pleni, nec divini amoris incendium, nec dulcorantem ejus virtutem ſenſerint.

Unde mirum non fuit, quod tales Religionis ſervitutem, gravem apprehenderint, & quod migravit Judas propter afflictionem & multitudinem ſervitutis, nempe juxta Hu- gonis expoſitionem, migravit Judas, id eſt, clauſtralis ad ſecula- lum, habitavit inter gentes, Laicos ſcilicet, nec invenit re- quietem, ſcilicet Conſcientiæ bonæ, ſed magis turbationem, (ex- ponit gloſſa moralis) Ideo ſequi- tur: Omnes perſecutores ejus, id eſt, demones, apprehenderunt eam inter anguſtias, id eſt inter ſtrictas religionis obſervantias, que ſibi transgrediuntur, & ſic à demonibus capiuntur.

Mens & venter ſunt im- pleri non poſſunt.

Nullus Acatoli- cus de a- more Dei ſcripſit.

XIII

Hugo hic

Gloſſa moralis.

in morte habent anguſtias.

Ne

Ne ergo has angustias, horum persecutorum manus incurramus, vocationis nostræ celsitudinem considerantes, nõ respiciamus retrò cum uxore Loth; *Nemo enim mittens manum ad aratrum, & respiciens retro, aptus est regno Dei.* Ut autem in finem usque perseverare possimus, divinum imprimis imploremus subsidium, sicut enim sine ipso nihil valemus, ita in, & cum eo, qui nos confortat, omnia possumus, eritque ex

Dominicæ passionis, sanctorumque exemplorum meditatione, ex amoris dulcedine, supernæ consolationis confortatione, ac aternæ retributionis consideratione, servitus nostra levis, suavis, ac consolatoria, gustabimus, & videbimus, quoniam suavis est dominus, donec, peracto fidelis servitutis nostræ cursu, intrabimus in gaudium Domini nostri, qui erit merces nostra magnanimis, Amen.

DISCUR-